

ปัญหาทางกฎหมายเกี่ยวกับการควบคุมสิ่งเทียมออวูรีน (แบบลัคน์)

ตามพระราชบัญญัติออวูรีน เครื่องกระตุ้นปิ่น วัดถูระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมออวูรีน พ.ศ. 2490

ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมออวูรีน พ.ศ. 2490¹

ศักดิ์รินทร์ รอดราม²

จากการศึกษาปัญหาทางกฎหมายเกี่ยวกับการควบคุมสิ่งเทียมออวูรีน (แบบลัคน์) มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาถึงความหมาย ความเป็นมา แนวคิด และทฤษฎีเกี่ยวกับการควบคุมสิ่งเทียมออวูรีน (แบบลัคน์) ตามพระราชบัญญัติออวูรีน เครื่องกระตุ้นปิ่น วัดถูระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมออวูรีน พ.ศ. 2490 นอกจากนี้ยังได้ศึกษาเกี่ยวกับวิวัฒนาการที่เกี่ยวกับสิ่งเทียมออวูรีน (แบบลัคน์) ลักษณะการใช้สิ่งเทียมออวูรีน การใช้สิ่งเทียมออวูรีนโดยวัตถุประสงค์ที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย รวมถึงมาตรการทางกฎหมายที่เกี่ยวกับการควบคุมสิ่งเทียมออวูรีนของประเทศไทยและของต่างประเทศ (สหรัฐอเมริกา) ซึ่งทำให้ผู้ศึกษาได้รับความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการควบคุม การครอบครองการใช้และพาสิ่งเทียมออวูรีน (แบบลัคน์) แต่กฎหมายของไทยฉบับนี้ยังไม่ครอบคลุมถึงรูปแบบที่เกี่ยวกับการออกใบอนุญาต การครอบครองการใช้และพาสิ่งเทียมออวูรีน (แบบลัคน์) เท่าที่ควร

ปัญหาอาชญากรรมที่เกิดขึ้นในปัจจุบัน การนำสิ่งเทียมออวูรีน (แบบลัคน์) ดังกล่าวไปดัดแปลง และนำไปใช้ผิดวัตถุประสงค์ ทำให้เกิดความเสียหายต่าง ๆ ตามมา ไม่ว่าจะเป็นความเสียหายทางด้านชีวิต ร่างกาย จิตใจหรือทรัพย์สินก็ตาม การมีสิ่งเทียมออวูรีน (แบบลัคน์) ไว้ในครอบครอง ไปก่อเหตุอาชญากรรมหรือนำไปใช้ในการแก้ปัญหาคาใจในสังคม จนนำมาซึ่งความสูญเสียทั้งชีวิต ร่างกาย และทรัพย์สินเป็นจำนวนมาก³ โดยเฉพาะสถานการณ์ความรุนแรงที่ศูนย์พัฒนาเด็กเล็กขององค์การบริหารส่วนตำบลอุทัยสวรรค์ จังหวัดหนองบัวลำภู เมื่อวันที่ 6 ตุลาคม 2565 ซึ่งทำให้มีผู้เสียชีวิตเป็นจำนวนมาก

พระราชบัญญัติออวูรีน เครื่องกระตุ้นปิ่น วัดถูระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมออวูรีน พ.ศ. 2490 ได้ให้คำนิยามของคำว่า “สิ่งเทียมออวูรีน” หมายถึง “สิ่งซึ่งมีรูปและลักษณะอันน่าจะทำให้หลงเชื่อว่าเป็นออวูรีน” จึงถือได้ว่า สิ่งเทียมออวูรีนมิใช่สิ่งผิดกฎหมาย เพราะไม่ได้ถูกจัดว่าเป็นออวูรีนตาม

¹ บทความนี้เรียบเรียงจากการศึกษาอิสระ เรื่อง ปัญหาทางกฎหมายเกี่ยวกับการควบคุมสิ่งเทียมออวูรีน (แบบลัคน์) ตามพระราชบัญญัติออวูรีน เครื่องกระตุ้นปิ่น วัดถูระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมออวูรีน พ.ศ. 2490 โดยมีอาจารย์ที่ปรึกษา คือ รองศาสตราจารย์ ดร.พันธุ์เทพ วิชาตอนันต์ และคณะกรรมการสอบ คือ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ชนกพร สุมนะเศรษฐกุล และ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.คนพร จิตต์จรัสเกียรติ

² นักศึกษาปริญญาโท หลักสูตรนิติศาสตรมหาบัณฑิต (ส่วนภูมิภาค) คณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง

³ ไทยพีบีเอส (Thai PBS), ด่วน ! ยิงในศูนย์เด็กเล็ก จ.หนองบัวลำภู มีผู้เสียชีวิต-บาดเจ็บ [Online], available URL: <https://www.thaipbs.or.th/news/content/320200, 2567> (เมษายน, 20).

นิยามของกฎหมายดังกล่าว จากการนิยามความหมายดังกล่าว ทำให้การควบคุมสิ่งเทียมอาวุธปืนไม่สามารถทำได้อย่างมีประสิทธิภาพ เป็นเหตุให้มีการนำมาใช้อาชญากรรมจำนวนมาก

สำหรับการบังคับใช้พระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิงและสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ. 2490 ยังไม่เหมาะสมกับสภาพการณ์ในปัจจุบันเนื่องจากพระราชบัญญัติดังกล่าว มีบทบัญญัติเพียงห้ามมิให้ผู้ใดตั้ง นำเข้า หรือค้าซึ่งสิ่งเทียมอาวุธปืน เว้นแต่จะได้รับใบอนุญาตจากนายทะเบียนท้องที่ เมื่อมีผู้ใช้สิ่งเทียมอาวุธปืนในลักษณะคล้ายอาวุธปืน ไม่ว่าจะเป็นอาวุธปืนชนิดใดก็ตามในการกระทำความผิดอาญาในส่วนที่อาศัยความเข้าใจผิดของผู้เสียหายหรือเหยื่ออาชญากรรม เช่น การข่มขู่ หรือใช้ประกอบการชิงทรัพย์หรือปล้นทรัพย์ ใช้ประกอบการขู่เข็ญหรือการทำให้เสียเสรีภาพ แต่เมื่อการพิจารณาคดี ผู้กระทำความผิดกลับได้ประโยชน์จากการใช้สิ่งเทียมอาวุธปืน ทั้งที่ผู้กระทำผิดมีเจตนาที่จะใช้สิ่งนั้นเพื่อให้ผู้เสียหายหรือเหยื่อหลงเชื่อว่าสิ่งนั้นเป็นอาวุธปืนจริงและไม่กล้าขัดขืน หากเป็นการกระทำเพื่อให้ผู้อื่นตกใจกลัว ก็เป็นเพียงความผิดลหุโทษตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 392 หรือมาตรา 397 เท่านั้น และหากนำไปประกอบอาชญากรรมอื่น ๆ ผู้กระทำก็ไม่ต้องรับผิดตามพระราชบัญญัติดังกล่าว ซึ่งกฎหมายที่เกี่ยวกับการควบคุมสิ่งเทียมอาวุธปืน (แบบลค์กัน) ยังมีข้อบกพร่องหลายประการอันควรได้รับการพัฒนาให้ดียิ่งขึ้น อันก่อให้เกิดความสงบสุขในสังคมและประเทศชาติต่อไป จะเห็นได้ว่า มีปัญหาที่สำคัญสมควรที่จะศึกษา ดังต่อไปนี้

ปัญหาและอุปสรรคประการแรก คือ ปัญหาเกี่ยวกับการกำหนดคุณสมบัติและคุณลักษณะต้องห้ามของผู้ที่จะขอใบอนุญาตให้มีและใช้สิ่งเทียมอาวุธปืน ตามพระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ. 2490

กฎหมายได้วางหลักเกณฑ์เกี่ยวกับการกำหนดคุณสมบัติและคุณลักษณะต้องห้ามของผู้ที่จะขอใบอนุญาตให้มีและใช้อาวุธปืนต้องเป็นบุคคลที่มีคุณสมบัติไม่ขัดต่อมาตรา 13 แห่งพระราชบัญญัตินี้ ซึ่งเป็นการกำหนดในลักษณะระบุรายละเอียดชัดเจน เช่น ต้องไม่เป็นบุคคลซึ่งต้องโทษจำคุกในกรณีต่าง ๆ ตามที่กฎหมายกำหนด บุคคลซึ่งยังไม่บรรลุนิติภาวะ บุคคลซึ่งไม่สามารถใช้อาวุธปืนได้โดยกายพิการหรือทุพพลภาพ บุคคลซึ่งเป็นผู้ไร้ความสามารถ คนวิกลจริตหรือจิตฟั่นเฟือนไม่สมประกอบ บุคคลซึ่งไม่มีอาชีพและรายได้ บุคคลซึ่งไม่มีที่อยู่เป็นหลักแหล่ง บุคคลซึ่งมีความประพฤติชั่วอย่างร้ายแรง เป็นต้น

เมื่อไม่มีกฎหมายกำหนดให้ผู้ที่มีสิ่งเทียมอาวุธปืน (แบบลค์กัน) ไว้ในความครอบครองต้องมิใบอนุญาต ให้มีสิ่งเทียมอาวุธปืน (แบบลค์กัน) ไว้ในความครอบครองก่อน ทำให้มีการนำเอาสิ่งเทียมอาวุธปืน (แบบลค์กัน) มาใช้เป็นอุปกรณ์ในการกระทำความผิด แม้ผลของการกระทำความผิด จะทำให้ผู้เสียหายเกิดความกลัวต่อความตายหรือบาดเจ็บเช่นเดียวกันกับการที่ใช้อาวุธปืนจริง แต่ก็ไม่สามารถลงโทษผู้กระทำความผิดตามหลักการป้องกันความรุนแรงจากการใช้อาวุธปืนได้ ซึ่งแตกต่างจากเรื่องอาวุธปืนที่กฎหมายบัญญัติไว้ว่า ผู้ที่มีอาวุธปืนไว้ในครอบครองจะต้องได้รับใบอนุญาตก่อน ทำให้ประชาชนยังสามารถมีและใช้สิ่งเทียมอาวุธปืน (แบบลค์กัน) ได้อย่างกว้างขวาง แต่เดิมที่สิ่งเทียมอาวุธปืน (แบบลค์กัน) นั้น ถูกผลิตขึ้นมาเพื่อวัตถุประสงค์อันชอบด้วยกฎหมาย เช่น การสะสมสิ่งเทียมอาวุธปืน (แบบลค์กัน) เป็นงานอดิเรก,

การนำสิ่งเทียมออวูรีน (แบลงค์กัน) มาใช้เป็นของประดับ, การนำสิ่งเทียมออวูรีน (แบลงค์กัน) มาใช้ในการเล่นกีฬา หรือการนำสิ่งเทียมออวูรีน (แบลงค์กัน) มาใช้ในการฝึกซ้อมของหน่วยงานตำรวจหรือทหาร เป็นต้น แต่ก็ปฏิเสธไม่ได้ว่านับตั้งแต่ที่มีการประดิษฐ์สิ่งเทียมออวูรีน (แบลงค์กัน) ขึ้นมาในโลก ก็เกิดปัญหาที่เกี่ยวกับการนำสิ่งเทียมออวูรีน (แบลงค์กัน) ไปใช้โดยผิดวัตถุประสงค์ทำให้เกิดความเสียหายต่าง ๆ ตามมาไม่ว่า จะเป็นความเสียหายทางด้านชีวิตร่างกาย หรือ ทรัพย์สินก็ตาม

ปัญหาและอุปสรรคประการที่สอง คือ ปัญหาทางกฎหมายเกี่ยวกับการควบคุมการครอบครองและใช้สิ่งเทียมออวูรีน (แบลงค์กัน) ตามมาตรา 7

มาตรา 7 บัญญัติไว้ว่า “ห้ามมิให้ผู้ใดทำ ซ้อม มี ใช้ ตั้ง หรือนำเข้า ซึ่งออวูรีนหรือเครื่องกระตุ้นปิ่น เว้นแต่จะได้รับอนุญาตจากนายทะเบียนท้องที่”

ปัจจุบัน ประเทศไทยยังไม่มีกฎหมายควบคุมการครอบครอง และใช้สิ่งเทียมออวูรีน (แบลงค์กัน) ไว้โดยเฉพาะ รวมถึงการซื้อขายสิ่งเทียมออวูรีน (แบลงค์กัน) ไม่จำเป็นต้องขอใบอนุญาตด้วย เพราะถือว่าสิ่งเทียมออวูรีน (แบลงค์กัน) ไม่ใช่ออวูรีน มีกลไกภายในของปิ่นที่ทำให้ไม่สามารถใช้กระตุ้นปิ่นจริงได้ โดยตัวกระตุ้นของสิ่งเทียมออวูรีน (แบลงค์กัน) จะทำให้เกิดเสียงและแสงคล้ายปิ่นจริง โดยปกติสิ่งเทียมออวูรีน (แบลงค์กัน) จะไม่สามารถใช้กระตุ้นจริงได้ เนื่องจากกลไกของตัวออกแบบให้มีโครงเหล็กด้านในป้องกันไว้อยู่ รวมถึงตัวกระตุ้นแบลงค์กันเองก็จะไม่มีหัวกระตุ้น ทำให้แตกต่างจากกระตุ้นปิ่นปกติ ซึ่งประกอบด้วยหัวกระตุ้น ดินปิ่น ปลอก และไพรเมอร์ (จานท้าย จูกระเบิด) และการดัดแปลงสิ่งเทียมออวูรีน (แบลงค์กัน) สามารถทำได้ไม่ยาก เพราะโครงของสิ่งเทียมออวูรีน (แบลงค์กัน) ใกล้เคียงกับปิ่นจริง เพียงเปลี่ยนกลไกและดัดแปลงเล็กน้อยก็สามารถใช้กระตุ้นจริงได้เหมือนปิ่นปกติแล้ว นอกจากนี้ยังมีราคาถูกกว่าปิ่นถูกกฎหมายอีกด้วย⁴

ปัญหาและอุปสรรคประการสุดท้าย คือ ปัญหาทางกฎหมายเกี่ยวกับการพาล้างเทียมออวูรีน (แบลงค์กัน) ตามมาตรา 8 ทวิ

มาตรา 8 ทวิ “ห้ามมิให้ผู้ใดพาออวูรีนติดตัวไปในเมือง หมู่บ้าน หรือทางสาธารณะโดยไม่ได้รับใบอนุญาตให้มีออวูรีนติดตัว เว้นแต่เป็นกรณีที่ต้องมีติดตัวเมื่อมีเหตุจำเป็น และเร่งด่วนตามสมควรแก่พฤติการณ์”

เมื่อพิจารณากฎหมายที่เกี่ยวกับการพกพาของประเทศไทยนั้น พบว่า ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 371 ได้บัญญัติเกี่ยวกับการพาออวูรีนไปในเมือง หมู่บ้านหรือทางสาธารณะโดยเปิดเผยหรือโดยไม่มีเหตุสมควร หรือพาไปในชุมนุมชนที่ได้จัดให้มีขึ้นเพื่อมัสการ การรื่นเริงหรือการอื่นใด แต่ไม่ปรากฏว่ามีกฎหมายที่ห้ามพาล้างเทียมออวูรีนในที่สาธารณะ ดังนั้น จึงมีผู้ที่ใช้ช่องว่างในเรื่องดังกล่าวมาเป็นข้ออ้างในการกระทำความผิด เมื่อสิ่งเทียมออวูรีน (แบลงค์กัน) ซึ่งไม่ถือว่าเป็นออวูรีนตามกฎหมาย และ

⁴วิชาญ น้อยโต, “มาตรการทางกฎหมายในการควบคุมการมีและใช้ออวูรีน ตามกฎหมายออวูรีน เครื่องกระตุ้นปิ่น วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมออวูรีน,” (วิทยานิพนธ์นิติศาสตรมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต, 2557), หน้า 2.

หาได้โดยง่ายถูกนำมาใช้เป็นอาวุธทำอันตรายแก่ชีวิต ร่างกายได้ ประกอบกับปัจจุบันได้มีการดัดแปลง สิ่งเทียมอาวุธปืน (แบบล็กกัน) เป็นอาวุธปืน โดยการเปลี่ยนลำกล้อง ดัดแปลงแม่กาศิน ก็กลายเป็นอาวุธ ปืนทันที รวมถึงยังได้ลูก 9 มม. ลูก .370 แกรมยังดัดแปลงเป็นปืนกลได้ด้วย อีกทั้งวิธีการดัดแปลงมันมีสอน ในโซเซียล สามารถศึกษาวิธีการได้โดยง่าย เมื่ออาชญากรรมเพิ่มขึ้น ทำให้รัฐไม่สามารถทำหน้าที่ดูแลรักษา ความสงบสุขของสังคม อันขัดกับหลักทฤษฎีของโทมัส ฮอบส์ ที่กำหนดให้รัฐให้ความคุ้มครองประชาชน ได้อย่างทั่วถึง ประกอบกับปัจจุบันกฎหมายเกี่ยวกับการควบคุมอาวุธปืนและสิ่งเทียมอาวุธปืน (แบบล็กกัน) ของไทยที่มีผลบังคับใช้ในปัจจุบัน ยังมีข้อบกพร่องหลายประการอันควรได้รับการพัฒนาให้ดียิ่งขึ้นเพื่อ คุ้มครองประชาชน และเพื่อคุ้มครองสังคม ให้ปลอดภัยจากการก่อเหตุร้าย

จากการศึกษาค้นคว้า ปัญหาทางกฎหมายเกี่ยวกับการควบคุมสิ่งเทียมอาวุธปืน (แบบล็กกัน) ตามพระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ. 2490 ผู้ศึกษาพบว่า ปัญหาที่กล่าวมาข้างต้นนี้ เป็นปัญหาที่สำคัญ มีข้อเสนอแนะดังต่อไปนี้

1. ปัญหาทางกฎหมายเกี่ยวกับการกำหนดคุณสมบัติและคุณลักษณะต้องห้ามของผู้ที่จะขอ ใบอนุญาตให้มีและใช้สิ่งเทียมอาวุธปืน ตามมาตรา 13 แห่งพระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ. 2490 ผู้ศึกษาพบว่า มีข้อเสนอแนะ คือ

เห็นควรปรับปรุงแก้ไขบทบัญญัติทางกฎหมายให้มีการกำหนดคุณสมบัติและคุณลักษณะ ต้องห้ามของผู้ที่จะขอใบอนุญาตให้มีและใช้สิ่งเทียมอาวุธปืน เพื่อประโยชน์ในการนำมาใช้เป็นแนวทาง ในการปรับปรุงแก้ไขกฎหมายที่จะใช้ควบคุมการใช้สิ่งเทียมอาวุธปืนในประเทศไทยต่อไป

จากหลักการและเหตุผลดังที่วินิจฉัยมาแล้วข้างต้น ผู้ศึกษาเห็นว่าควรมีการ โดยเพิ่มเติม บทบัญญัติในพระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิงและสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ. 2490 มาตรา 52/3 ดังนี้

มาตรา 52/3 “ห้ามมิให้ออกใบอนุญาตตามความในหมวดนี้แก่

(1) บุคคลซึ่งต้องโทษจำคุกสำหรับความผิดตามกฎหมายลักษณะอาญา ดังต่อไปนี้

(ก) มาตรา 97 ถึงมาตรา 111 มาตรา 120 มาตรา 177 ถึงมาตรา 183 มาตรา 249 มาตรา 250 หรือมาตรา 293 ถึงมาตรา 303

(ข) มาตรา 254 ถึงมาตรา 257 และพ้นโทษยังไม่เกิน 5 ปีนับแต่วันพ้นโทษ ถึงวันยื่นคำขอ ใบอนุญาต เว้นแต่ในกรณีความผิดที่กระทำโดยความจำเป็นหรือเพื่อป้องกันหรือโดยถูกขู่โทสะ

(2) บุคคลซึ่งต้องโทษจำคุกสำหรับความผิดอันเป็นการฝ่าฝืนต่อพระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด และดอกไม้เพลิง พ.ศ. 2490

(3) บุคคลซึ่งต้องโทษจำคุกตั้งแต่สองครั้งขึ้นไปในระหว่างห้าปีนับย้อนขึ้นไปจากวัน ยื่นคำขอ สำหรับความผิดอย่างอื่นนอกจากที่บัญญัติไว้ใน (1) และ (2) เว้นแต่ความผิดที่ได้กระทำ โดยประมาทหรือ ความผิดลหุโทษ

(4) บุคคลซึ่งยังไม่บรรลุนิติภาวะ

(5) บุคคลซึ่งไม่สามารถจะใช้สิ่งเทียมอาวุธปืนได้โดยกายพิการหรือทพพลภาพ เว้นแต่จะมีไว้เพื่อเก็บ

(6) บุคคลซึ่งเป็นคนไร้ความสามารถหรือเป็นคนเสมือนไร้ความสามารถหรือปรากฏว่าเป็นคนวิกลจริต หรือจิตฟั่นเฟือนไม่สมประกอบ โดยได้รับการตรวจวินิจฉัยอาการเบื้องต้นของอาการทางจิตจากแพทย์ที่ประจำสถานพยาบาลของรัฐหรือสถานบำบัดรักษาทางสุขภาพจิต

(7) บุคคลซึ่งไม่มีอาชีพและรายได้

(8) บุคคลซึ่งไม่มีที่อยู่เป็นหลักแหล่ง

(9) บุคคลซึ่งมีความประพฤติชั่วอย่างร้ายแรงอันอาจกระทบกระเทือนถึงความสงบเรียบร้อยของประชาชน

(10) บุคคลซึ่งไม่ผ่านการอบรมทักษะการใช้ปืน และหลักปฏิบัติด้านความปลอดภัยที่เกี่ยวข้องกับอาวุธปืน”

2. ปัญหาทางกฎหมายเกี่ยวกับการควบคุมการครอบครองและใช้สิ่งเทียมอาวุธปืน (แบบลงค์กัน) มาตรา 7 แห่งพระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ. 2490 ผู้ศึกษาพบว่ามีข้อเสนอแนะ คือ

เห็นควรปรับปรุงแก้ไขบทบัญญัติทางกฎหมายที่กำหนดให้มีการกำหนดหลักเกณฑ์การได้รับใบอนุญาตครอบครองและใช้สิ่งเทียมอาวุธปืน (แบบลงค์กัน) ให้มีความเข้มงวดเพื่อเป็นการควบคุมผู้ได้รับอนุญาต เพื่อลดช่องว่างทางกฎหมายในการนำสิ่งเทียมอาวุธปืน (แบบลงค์กัน) ไปก่ออาชญากรรมจำนวนมาก อันเป็นการขัดต่อเจตนารมณ์ของพระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ. 2490 ที่มุ่งคุ้มครองสวัสดิภาพของประชาชนให้ได้รับความปลอดภัยจากบรรดาอาวุธทั้งหลาย และยังเป็น การขัดต่อทฤษฎีเกี่ยวกับการกำหนดความผิดอาญาที่มุ่งให้รัฐจะมีอำนาจในการกำหนดกฎหมายที่จะใช้เพื่อป้องกันสังคม ภัยอันตรายต่าง ๆ เพื่อให้สังคมมีความสงบเรียบร้อยได้

เห็นควรแก้ไขโดยเพิ่มเติมบทบัญญัติในพระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ. 2490 มาตรา 52/1 ดังนี้

มาตรา 52/1 บัญญัติว่า “ห้ามมิให้ผู้ใดทำ ซื่อ มิ ใช้ สิ่ง หรือนำเข้า ซึ่งสิ่งเทียมอาวุธปืน เว้นแต่จะได้รับอนุญาตจากนายทะเบียนท้องที่”

3. ปัญหาทางกฎหมายเกี่ยวกับการพาสิ่งเทียมอาวุธปืน (แบบลงค์กัน) มาตรา 8 ทวิ แห่งพระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ. 2490 ผู้ศึกษาพบว่ามีข้อเสนอแนะ คือ

เห็นควรปรับปรุงแก้ไขบทบัญญัติทางกฎหมายในส่วนของการควบคุมการพาสิ่งเทียมอาวุธปืน (แบบลงค์กัน) ซึ่งพบว่าไม่มีมาตรการควบคุม หรือบทกำหนดโทษของการพาสิ่งเทียมอาวุธปืน (แบบลงค์กัน) แต่อย่างใด โดยมาตรา 8 ทวิ กำหนดมาตรการควบคุมไว้เฉพาะการพาอาวุธปืนติดตัวไปในเมือง หมู่บ้าน หรือทางสาธารณะเท่านั้น ถือเป็นช่องว่างให้ผู้กระทำความผิดจะพาสิ่งเทียมอาวุธปืน (แบบลงค์กัน) ติดตัวไป

และก่ออาชญากรรมได้ ซึ่งหากมีการบัญญัติไว้ย่อมเป็นหลักเกณฑ์ในการกำหนดความรับผิดชอบหากมีการพาลิงเทียมอาวุธปืน (แบลงค์กัน) ไปใช้ทางที่ผิดกฎหมายหรือลักษณะของการใช้งานที่ผิดประเภทได้ และอาจนำไปสู่การก่ออาชญากรรมเนื่องจากการกระทำความผิดที่เกิดจากการใช้สิ่งเทียมอาวุธปืน (แบลงค์กัน) ในสังคมนั้น มีเหตุอันเนื่องมาจากสิ่งเทียมอาวุธปืน (แบลงค์กัน) มีการค้าขายกันได้อย่างเสรี สามารถหาได้ง่ายกว่าการซื้อขายอาวุธปืน อีกทั้งไม่มีกฎหมายในการควบคุมการนำไปใช้จึงเป็นสาเหตุหนึ่งที่มีการนำสิ่งเทียมอาวุธปืน (แบลงค์กัน) มาใช้ในการกระทำความผิดมากขึ้น เพื่อให้กฎหมายฉบับนี้มีความทันสมัย และเป็นระบบมากยิ่งขึ้นต่อไป

เห็นควรแก้ไขเพิ่มเติมบทบัญญัติในพระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ. 2490 มาตรา 52/2 ดังนี้

มาตรา 52/2 “ห้ามมิให้ผู้ใดพาลิงเทียมอาวุธปืนติดตัวไปในเมือง หมู่บ้าน หรือทางสาธารณะ โดยไม่ได้รับใบอนุญาตให้มีอาวุธปืนติดตัว เว้นแต่เป็นกรณีที่ต้องมีติดตัวเมื่อมีเหตุจำเป็น และเร่งด่วนตามสมควรแก่พฤติการณ์”

เอกสารอ้างอิง

ไทยพีบีเอส (Thai PBS). ด่วน ! ยิ่งในศูนย์เด็กเล็ก จ.หนองบัวลำภู มีผู้เสียชีวิต-บาดเจ็บ [Online]. Available

URL: <https://www.thaipbs.or.th/news/content/320200,2567> (เมษายน, 20).

พระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ. 2490.

วิชาญ น้อยโต. “มาตรการทางกฎหมายในการควบคุมการมีและใช้อาวุธปืน ตามกฎหมายอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน.” วิทยานิพนธ์นิติศาสตร-มหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตย์, 2557.